ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ὁ Σταυρός στόν Οὐρανό

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 9

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-5-0

Καισαριανή 2008

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριάνηπ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ὁ Σταυρός στόν Οὐρανό

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Καί εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου
καί τῶν τεσσάρων ζώων
καί ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων
ἀρνίον ἑστηκός ὡς ἐσφαγμένον
(Ἀποκαλύψεως ε΄ 6).

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης περιγράφει μέ συγκλονιστικές παραβολικές εἰκόνες σέ ὅραμά του στήν Ἀποκάλυψη (ε΄ 6) τήν θριαμβεύουσα στόν οὐρανό Ἐκκλησία. Εἶδε στόν οὐρανό νά στέκεται στό κέντρο τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα σέ πνευματικά ὄντα καί στούς σεσωσμένους ἕνα ἀρνίο πού φαινόταν, ὅτι ἦταν σφαγμένο, δηλαδή εἶχε τά σημάδια τῆς σφαγῆς του.

Ἀρνίον ὡς ἐσφαγμένον εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός πού θυσιάσθηκε καί πέθανε στό σταυρό, πού ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς καί πού δοξάζεται στόν οὐρανό καί θά δοξάζεται στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

***

Ἡ εἰκόνα αὐτή τοῦ δοξασμένου θυσιασμένου ἀμνοῦ εἶναι γνωστή στήν θεολογία, διότι εἰσήχθηκε προφητικά ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη:

α) Ὁ πασχάλιος ἀμνός τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν εἰκόνα καί προτύπωση τοῦ σταυρωθέντος Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλα τά ἐπιμέρους στοιχεῖα τοῦ πασχάλιου ἀμνοῦ, ὅπως περιγράφονται στά σχετικά κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, βρῆκαν τήν σημασία καί ἐκπλήρωσή τους στόν σταυρωθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Τό βιβλίο τῆς Ἐξόδου ἀναφέρει τίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ πού δόθηκαν μέ τόν Μωυσῆ στούς Ἰσραηλίτες:

«Εἶπε δέ Κύριος πρός Μωυσῆν καί Ἀαρών ἐν γῇ Αἰγύπτου λέγων, ὁ μήν οὗτος ὑμῖν ἀρχή μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν ἐν τοῖς μησί τοῦ ἐνιαυτοῦ. Λάλησον πρός πᾶσαν συναγωγήν υἱῶν Ἰσραήλ λέγων· τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνός τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ᾽ οἴκους πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ᾽ οἰκίαν, ἐάν δέ ὀλιγοστοί ὦσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μή εἶναι ἱκανούς εἰς πρόβατον, συλλήψεται μεθ᾽ ἑαυτοῦ τόν γείτονα τόν πλησίον αὐτοῦ κατά ἀριθμόν ψυχῶν· ἕκαστος τό ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμήσεται εἰς πρόβατον. Πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται ὑμῖν. ἀπό τῶν ἀρνῶν καί τῶν ἐρίφων λήψεσθε» (Ἐξόδου ιβ΄ 1 ἑξῆς).

Μετάφραση: «Εἶπε ὁ Κύριος πρός τόν Μωυσῆ καί τόν Ἀαρών, ὅταν ἀκόμη ἦταν στήν Αἴγυπτο. Ὁ μήνας αὐτός θά εἶναι γιά σᾶς ἀρχή τῶν ἄλλων μηνῶν, ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους. Λάλησε πρός ὅλο τό πλῆθος τῶν Ἰσραηλιτῶν καί πές τους. Τήν δέκατη ἡμέρα τοῦ μήνα αὐτοῦ θά πάρει κάθε οἰκογενειάρχης ἕνα πρόβατο γιά τήν οἰκογένειά του, γιά τό σπίτι του. Ἐάν τά μέλη τῆς οἰκογένειας εἶναι λίγα, ὥστε νά μήν μποροῦν νά φᾶνε τό πρόβατο, ὁ οἰκογενειάρχης θά καλέσει ἀπό τήν οἰκογένεια τοῦ γείτονα ἀνάλογο ἀριθμό καί θά τούς μοιράσει ἀνάλογη μερίδα ἀπό τό πρόβατο. Τό πρόβατο θά εἶναι

ἀρτιμελές χωρίς σωματική βλάβη, ἀρσενικό, ἑνός ἔτους. Μπορεῖτε νά πάρετε ἀμνό ἤ ἐρίφιο».

Ὁ Ἀμνός ὑπῆρξε τύπος τοῦ θυσιασθέντος Χριστοῦ γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

β) Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας στήν προφητεία του γιά τό πάθος τοῦ Δούλου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τοῦ Μεσσία, συμβολίζει τήν ἑκούσια θυσία τοῦ Μεσσία μέ τό πρόβατο πού ἀδιαμαρτύρητα καί χωρίς ἀντίσταση ἀκολουθεῖ καί ὑπακούει στόν ποιμένα του, πού εἴτε τό ὁδηγεῖ στήν σφαγή εἴτε τό κουρεύει.

«Καί αὐτός διά τό κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπί σφαγήν ἤχθη καί ὡς ἀμνός ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα» (Ἡσαΐου νγ΄ 7).

Μετάφραση: «Καί αὐτός παρά τίς κακώσεις πού ὑπέστη, δέν ἄνοιξε τό στόμα του. Σάν ἄφωνο πρόβατο ὁδηγήθηκε στήν σφαγή. Σάν ἀμνός ἄφωνος ἐνώπιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τόν κουρεύει, ἔτσι πορεύεται χωρίς νά ἀνοίγει τό στόμα του».

γ) Ὡς ἀμνό τοῦ Θεοῦ ἔδειξε μέ τό δάκτυλό του ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής Ἰωάννης τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, φανερώνοντας τήν ταυτότητά Του, ὅτι εἶναι δηλαδή ὁ Μεσσίας, πού εἶχε ὑποσχεθεῖ νά στείλει στόν κόσμο ὁ ἐπουράνιος Θεός, ὅπως ἀναφέρει στό εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης:

«Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἱστήκει ὁ Ἰωάννης καί ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο, καί ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάννου α΄ 35-36).

Μετάφραση: «Τήν ἄλλη μέρα, ὁ Ἰωάννης βλέπει

τόν Ἰησοῦ νά ἔρχεται πρός τό μέρος του καί λέει: Αὐτός εἶναι ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, πού παίρνει πάνω του τήν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων. Καί καθώς εἶδε τόν Ἰησοῦ νά προσπερνάει, εἶπε: Αὐτός εἶναι ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ».

Στό Δοξαστικό τῆς Ἑνάτης Ὥρας τῶν Θεοφανείων περιπλέκεται ὑμνολογικά μεταξύ καί ἄλλων θεμάτων, καί αὐτή ἡ σημαντική μαρτυρία τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ:

«Τήν χεῖρά σου τήν ἁψαμένην, τήν ἀκήρατον Κορυφήν τοῦ Δεσπότου, μεθ᾽ ἧς καί δακτύλῳ αὐτόν, ἡμῖν καθυπέδειξας, ἔπαρον ὑπέρ ἡμῶν πρός αὐτόν Βαπτιστά, ὡς παρρησίαν ἔχων πολλήν· καί γάρ μείζων τῶν Προφητῶν ἁπάντων, ὑπ᾽ αὐτοῦ μεμαρτύρησαι. Τούς ὀφθαλμούς σου πάλιν δέ, τούς τό Πανάγιον Πνεῦμα κατιδόντας, ὡς ἐν εἴδει περιστερᾶς κατελθόν, ἀναπέτασον πρός αὐτόν Βαπτιστά, ἵλεων ἡμῖν ἀπεργασάμενος. Καί δεῦρο στῆθι μεθ᾽ ἡμῶν, ἐπισφραγίζων τόν ὕμνον, καί προεξάρχων τῆς πανηγύρεως».

δ) Τήν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα περί τῆς θυσίας τοῦ Μεσσία ὡς ἀμνοῦ ἀναγίνωσκε ὁ ἐπίσημος Αἰθίοπας πού ἐπέστρεφε ἀπό τό προσκύνημά του στά Ἱεροσόλυμα καί τήν ἑρμήνευσε ὁ ἀπόστολος Φίλιππος κατά τήν διήγηση τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

«Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείραντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ» (Πράξεων η΄ 32).

Μετάφραση: Ἡ περικοπή τῆς Γραφῆς, πού διάβαζε, ἦταν ἡ ἑξῆς: Σάν πρόβατο ὁδηγήθηκε στή σφαγή, καί σάν τό ἀρνί πού παραμένει ἄφωνο μπροστά σ᾽ αὐτόν πού τό κουρεύει, ἔτσι καί αὐτός δέν ἀνοίγει τό στόμα του.

ε) Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τονίζει τήν ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραλληλίζοντάς την μέ τήν ἀκακία τοῦ προβάτου γιά νά ἐξάρει τό μέγεθος τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας Του, ὅτι, ἐνῶ ἦταν δίκαιος καί ἀναμάρτητος, ἐν τούτοις θυσιάσθηκε γιά ἀσεβεῖς καί ἁμαρτωλούς.

«Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρου β΄ 22).

Μετάφραση: «Αὐτός ἁμαρτία δέν ἔκανε, καί δόλος στό στόμα του δέν βρέθηκε».

Αὐτή τήν θεολογία ἀναπτύσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ρητορικώτατα στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ἐξαίροντας τό μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς, πού ἐκδηλώθηκε μέ τήν ἐθελούσια θυσία τοῦ δικαίου Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τούς *«υἱούς τῆς ἀπειθείας»* (Κολοσσαεῖς γ΄ 6).

«Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε· μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανῆται· ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν· συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. πολλῷ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν» (Πρός Ρωμαίους ε΄ 6-11).

Μετάφραση: «Ὁ Χριστός παρ' ὅλο πού ἤμασταν ἀκόμη ἀνίκανοι νά κάνουμε τό καλό, πέθανε γιά μᾶς, τούς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, στόν προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θά ἔδινε κανείς τή ζωή του ἀκόμη καί γιά ἕνα δίκαιο

ἄνθρωπο. Ἴσως ἀποφάσιζε κανείς νά πεθάνει γιά κάποιο καλό ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ὅμως ξεπερνώντας αὐτά τά ὅρια ἔδειξε τήν ἀγάπη του γιά μᾶς, γιατί ἐνῶ ἐμεῖς ζούσαμε ἀκόμα στήν ἁμαρτία, ὁ Χριστός ἔδωσε τή ζωή Του γιά μᾶς. Τώρα, λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεός μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τήν καταδίκη, μέ τή μεσολάβηση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, πολύ περισσότερο ὁ ἴδιος θά μᾶς σώσει κι ἀπό τή μέλλουσα ὀργή. Παρ᾽ ὅ,τι ἤμασταν ἐχθροί μέ τό Θεό, μᾶς συμφιλίωσε μαζί Του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Υἱοῦ Του· πολύ περισσότερο τώρα πού συμφιλιωθήκαμε, ἡ ζωή Του θά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία. Κι ὄχι μόνο συμφιλιωθήκαμε, ἀλλά καί καυχώμαστε γιά τό Θεό, πού μᾶς ἔδωσε τώρα αὐτή τή συμφιλίωση μέσῳ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας υἱοθέτησε αὐτή τήν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀμνοῦ καί ψάλλει:

«Ὃν ἐκήρυξεν Ἀμνόν Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπί σφαγήν ἑκούσιον, καί τόν νῶτον δίδωσιν εἰς μάστιγας, τάς σιαγόνας εἰς ῥαπίσματα· τό δέ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπό αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων· θανάτῳ δέ ἀσχήμονι καταδικάζεται· πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἑκουσίως καταδέχεται, ἵνα πᾶσι δωρήσηται τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν» (Δοξαστικόν τῶν Αἴνων τοῦ Ὄρθρου τῆς Μεγάλης Πέμπτης).

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπαντᾶται εἴκοσι ἐννέα φορές στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου, ὥστε στό βιβλίο αὐτό νά δεσπόζει ἡ θεολογία τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησου Χριστοῦ.

Ἔτσι ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν περιορίζεται στήν ἐπίγεια καί ἐγκόσμια σημασία της. Ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας ἐδῶ στή γῆ καί συγχρόνως θά εἶναι τό κέντρο τῆς λατρείας μας στόν οὐρανό γιά πάντα.

Θά προσεγγίσουμε αὐτή τήν θεολογία

1) Μέ τήν δύναμη τῆς σταυρικῆς θυσίας εἰσερχόμαστε στήν δόξα τῆς αἰωνιότητας.

Ἡ αἰώνια εὐγνωμοσύνη τῶν σεσωσμένων γι᾽ αὐτή τήν αἰώνια σωτηρία τους ἐκφράζεται στούς λόγους τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου:

«Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπί τοῦ θρόνου καί τῷ Ἀρνίῳ» (Ἀποκαλύψεως ζ΄ 10).

Μετάφραση: «Ἡ σωτηρία εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ μας πού κάθεται στό θρόνο καί τοῦ Ἀρνιοῦ».

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης βλέπει τήν θριαμβεύουσα στόν οὐρανό Ἐκκλησία, τούς σεσωσμένους, νά ψάλλουν καί νά εὐχαριστοῦν τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τους καί νά ὁμολογοῦν, ὅτι αὐτή ἀνήκει στόν Θεό καί στό Ἀρνίο. Σ᾽ Αὐτούς ὀφείλεται ἡ σωτηρία πού δωρήθηκε στά μέλη τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας:

«Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολύς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν· καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ. καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἱστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων, καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ. λέγοντες· ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν. Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς

τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον; καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριέ μου, σὺ οἶδας. καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου. διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς» (Ἀποκαλύψεως ζ΄ 9-15).

Μετάφραση: «Ὕστερα ὅμως ἀπό αὐτά, εἶδα ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος πού κανείς δέν ἦταν σέ θέση νά τό μετρήσει ἀπό κάθε ἔθνος, φυλή, λαό καί γλώσσα, νά στέκεται μπροστά στόν θρόνο καί στό Ἀρνίο· φοροῦσαν λευκές στολές, κρατοῦσαν φοινικόκλαδα στά χέρια τους καί ἔκραζαν μέ δυνατή φωνή: Ἡ σωτηρία εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ μας πού κάθεται στό θρόνο καί τοῦ Ἀρνίου. Ὅλοι οἱ Ἄγγελοι πού στέκονταν γύρω ἀπό τόν θρόνο, ἀπό τούς πρεσβυτέρους κι ἀπό τά τέσσερα ὄντα, ἔπεσαν μπροστά στόν θρόνο μέ τά πρόσωπα καταγῆς καί προσκύνησαν τόν Θεό, λέγοντας: Ἀληθινά, εὐλογία καί δόξα καί σοφία, εὐχαριστία καί τιμή καί δύναμη καί ἰσχύς ἀνήκουν γιά πάντα στόν Θεό μας. Ἀμήν. Τότε ἕνας ἀπό τούς πρεσβυτέρους μοῦ εἶπε: Ποιοί εἶναι αὐτοί πού φοροῦν λευκές στολές καί ἀπό ποῦ ἦρθαν; Κι ἐγώ τοῦ εἶπα: Κύριε μου, σύ ξέρεις. Τότε αὐτός μοῦ εἶπε: Αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού πέρασαν τό μεγάλο διωγμό· ἔπλυναν τήν στολή τους καί τήν λεύκαναν μέ τό αἷμα τοῦ Ἀρνίου. Γι' αὐτό στέκονται μπρός τό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί τόν λατρεύουν μέρα καί νύχτα στόν ναό του, κι αὐτός πού κάθεται στόν θρόνο θά 'ναι πάντα μαζί τους».

Τό μήνυμα τῆς παρηγοριᾶς καί τῆς ἐλπίδας πού ἀπευθύνει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στούς πιστούς μ' αὐτό τό ὅραμά του εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ

ἔνδοξος νικητής καί ὅτι θά μετάσχουν στήν αἰώνια δόξα Του ὅσοι *«ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου»* (Ἀποκαλύψεως ζ΄ 14).

Πράγματι αὐτή τήν ἀλήθεια τονίζει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή του:

«Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι» (Ἑβραίους θ΄ 14).

Μετάφραση: «Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχοντας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πρόσφερε τό ἑαυτό του ἀψεγάδιαστη θυσία στόν Θεό, θά καθαρίσει τήν συνείδησή μας ἀπό τά ἔργα πού ὁδηγοῦν στόν θάνατο, ὥστε νά μποροῦμε νά λατρεύσουμε τόν ἀληθινό Θεό».

Ὁ μολυσμός τῆς ἁμαρτίας πού ρυπαίνει τίς ψυχές μας μόνο μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαρίζεται. Σ᾽ αὐτό τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀποπλύνονται οἱ ἁμαρτίες ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν οἱ λειτουργοί συστέλλουν τά ἅγια στήν Θεία Λειτουργία, ἑνώνουν δηλαδή τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στό ἅγιο Ποτήριο, καί ρίχνουν μέσα στό ἅγιο Ποτήριο τίς φίχες πού ἐξήχθησαν ἀπό τό πρόσφορο καί τοποθετήθηκαν στό ἅγιο δισκάριο κατά τήν Προσκομιδή τῶν τιμίων δώρων καί ἀντιπροσωπεύουν τίς ψυχές τῶν μνημονευομένων χριστιανῶν, ζώντων καί τεθνεώτων, λένε:

«Ἀπόπλυνον Κύριε τά ἁμαρτήματα τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων σου».

Αὐτό πού διδάσκουν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι πραγματοποιεῖται κατά τήν Θεία Λειτουργία καί συγκεκριμένως, ὅταν τρῶμε τό ἅγιο Σῶμα καί πίνουμε τό τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό ἅγιο Σῶμα καί τίμιο Αἷμα

τοῦ Χριστοῦ πού θυσιάσθηκε κατά τόν ἄδικο ἐκούσιο θάνατό Του μᾶς ἀποκαθιστᾶ, μᾶς δικαιώνει, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί στήν αἰώνια πνευματική βασιλεία Του.

Οὔτε ἡ ἀξία μας, οὔτε τά ἔργα μας, οὔτε ἡ καταγωγή μας μποροῦν νά μᾶς ἀποκαταστήσουν στήν πνευματική καί αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Χάριτί ἐστε σεσῳσμένοι» (Ἐφεσίους β΄ 5) θά κηρύξει μεγαλοφώνως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

***

2) Μία ἄλλη πτυχή αὐτῆς τῆς θεολογίας τῆς Ἀποκαλύψεως γιά τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι, ὅτι **ὁ ἐπί τοῦ Σταυροῦ θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ λυτρωτική θυσία Του θά εἶναι τό κέντρο τῆς αἰώνιας λατρείας τῶν σεσωσμένων·**

Διαπιστώνει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης:

«Καί ναόν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γάρ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ ναός αὐτῆς ἐστι, καί τό ἀρνίον» (Ἀποκαλύψεως κα΄ 22).

Μετάφραση: «Δέν εἶδα ναό σ᾽ αὐτή τήν πολιτεία, γιατί ναός της εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Θεός ὁ παντοκράτορας, καί τό Ἀρνίο».

Στόν οὐρανό, τόν κατ᾽ ἐξοχή χῶρο λατρείας τοῦ Θεοῦ, δέν ὑπάρχει ναός. Ἐπειδή ὁ ἴδιος ὁ Παντοκράτορας Θεός εἶναι ὁ ναός τῆς Ἐκκλησίας τῶν σεσωσμένων ἀνθρώπων κατά τόν λόγο Του *«κἀγώ εἰσδέξομαι ὑμᾶς»* (Β΄ Κορινθίους στ΄ 17) καί ἡ μόνη λατρεία εἶναι γιά τήν σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αὐτή τήν σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ βιώνουμε μυστικά, ὅταν τελοῦμε στήν γῆ τήν Θεία Λειτουργία.

Ἡ εὐχή τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἀναφέρει: *«Μεμνημένοι*

τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς καί πάντων τῶν ὑπέρ ἡμῶν γεγενημένων τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανούς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καί ἐνδόξου πάλιν παρουσίας τά σά ἐκ τῶν σῶν σοί προσφέρομεν κατά πάντα καί διά πάντα».

❊❊❊

3) Ὁ ἐπί σταυροῦ λυτρωτικός θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ θά εἶναι τό περιεχόμενο τῆς αἰώνιας ὑμνωδίας μας.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης βλέπει καί ἀκούει ἀπό τόν οὐρανό τήν αἰώνια ὑμνωδία τῶν σεσωσμένων πού ἀντηχεῖ στόν οὐρανό καί τήν καταγράφει:

«Καί εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καί τῶν τεσσάρων ζῴων καί ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καί ὀφθαλμοὺς ἑπτά, ἃ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. καί ἦλθε καί εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπί τοῦ θρόνου. καί ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῷα καί οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καί φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαί τῶν ἁγίων· καί ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον καί ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καί ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καί γλώσσης καί λαοῦ καί ἔθνους, καί ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καί ἱερεῖς, καί βασιλεύσουσιν ἐπί τῆς γῆς. καί εἶδον καί ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλῳ τοῦ θρόνου καί τῶν ζῴων καί τῶν πρεσβυτέρων, καί ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καί χιλιάδες χιλιάδων, λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ·

Ἄξιόν ἐστι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν. καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. καὶ τὰ τέσσαρα ζῷα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν» (Ἀποκαλύψεως ε΄ 6-14).

Μετάφραση: «Εἶδα τότε μπροστά στό θρόνο καί στό μέσο τῶν τεσσάρων ὄντων καί στό μέσο τῶν πρεσβυτέρων, νά στέκεται ἕνα Ἀρνίο. Ἔμοιαζε νά τό ἔχουν θυσιάσει. Εἶχε ἑφτά κέρατα καί ἑφτά μάτια, αὐτά εἶναι τά ἑφτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ, πού ἀποστέλλονται σ᾽ ὅλη τή γῆ. Τό Ἀρνίο πῆγε καί πῆρε τό κυλινδρικό βιβλίο ἀπό τό δεξί χέρι ἐκείνου πού κάθεται στό θρόνο. Ὅταν πῆρε τό βιβλίο, τά τέσσερα ὄντα καί οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι ἔπεσαν μπροστά στό Ἀρνίο. Καθένας τους κρατοῦσε μία κιθάρα καί χρυσά θυμιατήρια γεμᾶτα θυμίαμα —αὐτά εἶναι οἱ προσευχές τῶν πιστῶν— κι ἔψελναν ἕναν καινούργιο ὕμνο. Εἶσαι ἄξιος νά πάρεις τό βιβλίο καί ν᾽ ἀνοίξεις τίς σφραγίδες του. Γιατί θυσιάστηκες καί μέ τό αἷμα σου μᾶς ἐξαγόρασες γιά τό Θεό, ἀπό κάθε φυλή, γλώσσα, λαό καί ἔθνος. Βασιλιάδες τούς ἔκανες αὐτούς καί ἱερεῖς νά λατρεύουν τό Θεό μας. Θά γίνουν κυρίαρχοι πάνω στή γῆ. Ὕστερα εἶδα κι ἄκουσα μία χορωδία γύρω ἀπό τό θρόνο, τά τέσσερα ὄντα καί τούς πρεσβυτέρους· τήν ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἀγγέλων, πού ἔλεγαν μέ δυνατή φωνή: Τό Ἀρνίο πού θυσιάστηκε εἶναι ἄξιο νά λάβει δύναμη, πλοῦτο καί σοφία, ἰσχύ, τιμή, δόξα κι εὐλογία. Κι ὕστερα ἄκουσα ὅλα τά πλάσματα τοῦ σύμπαντος στόν οὐρανό, στήν γῆ, καί κάτω ἀπό τήν γῆ καί μέσα

στήν θάλασσα, ὅλα αὐτά τ᾽ ἄκουσα νά ὑμνολογοῦν: Αὐτός πού κάθεται στόν θρόνο καί τό Ἀρνίο νά ναι γιά πάντα εὐλογημένοι, τιμημένοι, δοξασμένοι κι ἰσχυροί. Τά τέσσερα ὄντα ἀπάντησαν: Ἀμήν. Κι οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καί προσκύνησαν».

Οἱ ἄνθρωποι στήν γῆ φάλλουν πολλούς ὕμνους καί μέ ποικιλία μουσικῆς. Πάντοτε θά συνθέτουν νέους ὕμνους γιά νά ἐκφράσουν ὅλη τήν εὐχαριστία τους καί τήν λατρεία τους στόν Κύριο τῆς δόξης.

Αὐτό θά συμβαίνει μέχρις ὅτου ὅλοι θά φάλλουν ἕνα καινούργιο ὕμνο τήν καινή ᾠδή πού ἀπευθύνεται σ᾽ Ἐκεῖνον πού *«ἐσφάγη καί ἠγόρασεν τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί Του»* (Ἀποκαλύψεως ε΄ 9).

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἀνατρέπει τίς μάταιες ἀντιλήψεις ὅσων πολεμοῦν τόν Ἰησοῦ Χριστό, τό εὐαγγέλιό Του, τήν ἐκκλησία Του, τούς μαθητές Του, φανερώνοντας προφητικά μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τόν θρίαμβο τοῦ Σταυρωθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά νά μή δειλιοῦν οἱ πιστοί καί νά μή ἐγκαταλείπουν τόν πνευματικό ἀγῶνα τους, ὅσο ὀδυνηρές καί ἄν εἶναι οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὅσο ἀνελέητος κι ἄν εἶναι ὁ πόλεμος τῆς ἁμαρτίας κατά τῶν πιστῶν, κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας θά δοξάζεται αἰώνια, ὁ Νικητής τοῦ θανάτου ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

***

4) Ὁ ἐπί σταυροῦ θάνατος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος διψᾶ γιά τήν ἀληθινή ζωή. Ἐπιθυμεῖ νά ζήσει αὐθεντικά κατά Θεόν. Λαχταρᾶ νά κορέσει τήν δίψα του γιά ζωή σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Πολλοί ὅμως ἀπατῶνται ἐδῶ στήν γῆ καί μένουν διψασμένοι μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι ζοῦν. Εἶναι οἱ πεινῶντες καί

διψῶντες κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου *«οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τὴν δικαιοσύνην»* (Ματθαίου ε΄ 6).

Στόν οὐρανό ὅμως ὑπάρχει ποταμός πού τό νερό του λάμπει ὅπως τό κρύσταλλο καί πηγάζει ἀπό τόν θρόνο τοῦ σταυρωμένου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. *«Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή»* (Ἰωάννου ιζ΄ 3) πού προσφέρθηκε ἀπό τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἀπ᾽ αὐτό τόν ποταμό τῆς ζωῆς ἀρδεύονται οἱ πιστοί καί ὅταν ζοῦν στήν γῆ κατά τήν παροῦσα ζωή καί στήν αἰωνιότητα.

«Καὶ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου. ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδοῦν τὸν καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν. καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. καὶ νὺξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρεία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκαλύψεως κβ΄ 1-5).

Μετάφραση: «Ὕστερα ἄγγελος μοῦ ἔδειξε τό ποτάμι μέ τό ζωογόνο νερό, λαμπερό σάν κρύσταλλο, νά ἀναβλύζει ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου. Στή μέση τῆς πλατείας ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ ἀπό τό ποτάμι, ἦταν τό δέντρο τῆς ζωῆς, πού καρποφορεῖ δώδεκα φορές, μία κάθε μῆνα, καί πού τά φύλλα του χρησιμεύουν γιά τή θεραπεία τῶν ἐθνῶν. Καμία ἀφορμή γιά κατάρα δέ θά ὑπάρχει πιά ἐκεῖ. Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀρνίου θά βρίσκονται σ αὐτή, κι οἱ δούλοι του θά τόν λατρεύσουν.

Θά τό βλέπουν κατά πρόσωπο καί θά ᾽χουν τό ὄνομά του στά μέτωπά τους. Νύχτα δέ θά ὑπάρχει πιά, καί δέ θά χρειάζεται τό φῶς τοῦ λυχναριοῦ ἤ τοῦ ἡλίου, γιατί ὁ Κύριος ὁ Θεός θά φέγγει πάνω τους, καί θά βασιλέψουν αἰώνια».

᾽Απ᾽ αὐτή τήν θυσία θά τρέφονται αἰώνια οἱ πολίτες ἐκείνης τῆς αἰώνιας πόλεως.

***

5) Ὁ σταυρωμένος Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός θά κυβερνᾶ αἰώνια. Μέ τήν δύναμη τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου ἀναγνωρίσθηκε αἰώνιος βασιλέας καί κυβερνήτης.

Στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ θά καταργηθεῖ πᾶσα ἀρχή καί ἐξουσία ἐγκόσμια. Ἕνας θά βασιλεύει καί θά κυβερνᾶ. Ποιός; Ἰδού αὐτός περιγραφόμενος

α) *«Καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος, ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ· καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὅρασις σμαραγδίνων»* (᾽Αποκαλύψεως δ΄ 2-3).

Μετάφραση: «᾽Αμέσως τότε μέ συνάρπασε τό Πνεῦμα καί εἶδα ἕνα θρόνο στόν οὐρανό καί κάποιον νά κάθεται στόν θρόνο. Εἶχε θωριά πού ἄστραφτε ὅπως ὁ ἴασπις καί τό σάρδιο, τά πολύτιμα πετράδια. Ἕνα φωτεινό τόξο περικύκλωνε τό θρόνο, πού λαμπύριζε σάν τό σμαράγδι».

β) *«Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά, ἃ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου»* (᾽Αποκαλύψεως ε΄ 6-7).

Μετάφραση: «Εἶδα τότε μπροστά στόν θρόνο καί στό μέσο τῶν τεσσάρων ὄντων καί στό μέσο τῶν πρεσβυτέρων, νά στέκεται ἕνα Ἀρνίο. Ἔμοιαζε νά τό ἔχουν θυσιάσει. Εἶχε ἑφτά κέρατα καί ἑφτά μάτια, αὐτά εἶναι τά ἑφτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ πού ἀποστέλλονται σ ὅλη τή γῆ. Τό Ἀρνίο πῆγε καί πῆρε τό κυλινδρικό βιβλίο ἀπό τό δεξί χέρι ἐκείνου πού κάθεται στό θρόνο».

γ) *«Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμαίνει αὐτούς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωῆς πηγὰς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν»* (Ἀποκαλύψεως ζ΄ 17).

Μετάφραση: «Τό Ἀρνίο πού εἶναι στή μέση τοῦ θρόνου σάν καλός βοσκός θά τούς κατευθύνει, καί θά τούς ὁδηγήσει στήν πηγή τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός θά ἐξαφανίσει κάθε δάκρυ ἀπό τά μάτια τους».

Αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ὁποῖος μετά τήν ἀνάστασή Του, ὅταν ἐμφανίσθηκε στούς μαθητές Του εἶπε: *«καὶ ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς»* (Ματθαίου κη΄ 18).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν χριστολογικό ὕμνο του τῆς πρός Φιλιππησίους ἐπιστολῆς του συνδυάζει τήν ταπείνωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τήν σταυρική θυσία Του καί τήν αἰώνια δόξα Του:

«Τοῦτο φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα,

ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός» (Πρός Φιλιππησίους β΄ 5-11).

Μετάφραση: «Νά ὑπάρχει μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ ὁποῖος, ἄν καί ἦταν Θεός, δέ θεώρησε τήν ἰσότητα του μέ τόν Θεό ἀποτέλεσμα ἁρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφή δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα πού εἶναι πάνω ἀπ᾽ ὅλα τά ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά ὑποχθόνια θά προσκυνήσουν καί κάθε γλώσσα θά ὁμολογήσει ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεός Πατέρας».

***

6) Ἡ ἀήττητη καί νικητήρια δύναμη τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί οἱ πιστοί θά νικήσουν τόν διάβολο καί τήν ἁμαρτία τοῦ θανάτου.

Αὐτός πού ἐξῆλθε στό Γολγοθᾶ *«νικῶν καί ἵνα νικήσῃ»* (Ἀποκαλύψεως στ΄ 2) εἶναι ὁ Νικητής πού ὑπόσχεται νίκες καί ἔπαθλα σ᾽ ὅλους τούς νικητές μαθητές Του, ὅπως ἀναφέρεται στούς Ἀγγέλους τῶν ἑπτά Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως.

Στόν **Ἄγγελο τῆς Ἐφέσου** *«Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὅ ἐστιν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου»* (Ἀποκαλύψεως β΄ 7).

Μετάφραση: «Σ᾽ ὅποιον νικήσει θά δώσω νά φάει τόν καρπό ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς πού βρίσκεται στό Παράδεισο τοῦ Θεοῦ μας».

Στόν Ἄγγελο τῆς Σμύρνης *«ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου»* (Ἀποκαλύψεως β΄ 11).

Μετάφραση: «Τόν νικητή δέν θά μπορέσει νά τό πειράξει ὁ δεύτερος θάνατος».

Στόν Ἄγγελο τῆς Περγάμου *«Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων»* (Ἀποκαλύψεως β΄ 17).

Μετάφραση: «Ὅποιος νικήσει θά τοῦ δώσω ἀπό τό κρυμμένο μάννα. Θά τοῦ δώσω καί μία ἄσπρη ψηφίδα, μ᾽ ἕνα καινούργιο ὄνομα γραμμένο πάνω της, πού δέν θά τό ξέρει κανένας ἄλλος ἐκτός ἀπ᾽ αὐτόν πού θά τήν πάρει».

Στόν Ἄγγελο τῶν Θυατείρων *«Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν»* (Ἀποκαλύψεως β΄ 26).

Μετάφραση: «Ὅποιος μείνει πιστός ὡς τό τέλος στή διαγωγή του πού ἐγώ τοῦ ζητῶ καί φτάσει ἔτσι στή νίκη, θά τοῦ δώσω ἐξουσία πάνω στά ἔθνη».

Στόν Ἄγγελο τῶν Σάρδεων *«Ὁ νικῶν οὕτω περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ»* (Ἀποκαλύψεως γ΄ 5).

Μετάφραση: «Τό νικητή θά τόν ντύσει ὁ Θεός μέ τά λευκά ρούχα τῆς νίκης· δέ θά διαγράψω τό ὄνομά του ἀπό τό βιβλίο τῆς ζωῆς καί θά τόν ἀναγνωρίσω ὡς δικό μου μπροστά στό Θεό καί στούς ἀγγέλους του».

Στόν Ἄγγελο τῆ Φιλαδελφείας *«Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου*

καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἰερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν» (Ἀποκλύψεως γ΄ 12).

Μετάφραση: Τόν νικητή θά τόν κάνω ἀμετακίνητο στῦλο στόν ναό τοῦ Θεοῦ μου· θά γράψω πάνω του τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καί τό ὄνομα τῆς πόλης τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, πού κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό, ἀπό τόν Θεό μου· θά γράψω ἀκόμα πάνω του τό καινούργιο ὄνομά μου.

Στόν Ἄγγελο τῆς Λαοδικείας *«Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ»* (Ἀποκαλύψεως γ΄ 21).

Μετάφραση: «Τόν νικητή θά τόν βάλω νά καθίσει μαζί μου στό θρόνο μου, ὅπως κάθισα κι ἐγώ νικητής μαζί μέ τόν Πατέρα μου στό θρόνο του».

Ὁ σταυρωμένος καί δοξασμένος Ἰησοῦς Χριστός θά ἀναδείξει τούς αἰώνιους νικητές τοῦ διαβόλου.

«Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου» (Ἀποκαλύψεως ιβ΄ 11).

Μετάφραση: Αὐτόν ὅμως τόν νίκησαν οἱ ἀδελφοί μας μέ τό αἷμα τοῦ Ἀρνίου καί μέ τήν μαρτυρία, πού ἔδωσαν γιά τόν Ἰησοῦ, ἀδιαφορώντας γιά τήν ζωή τους, φτάνοντας ὥς καί τό θάνατο.

***

7) Γιά τήν περιφρόνηση τοῦ λυτρωτικοῦ θανάτου Του τό ἐσφαγμένο Ἀρνίον θά διατηρεῖ αἰώνια ὀργή.

Ὁ Κύριό μας Ἰησοῦς Χριστός ὁδηγήθηκε στήν ἐπίγεια ζωή Του ὡς ἄκακο πρόβατο στήν σφαγή γιά νά χαρίσει

αἰώνια λύτρωση καί δόξα σ᾽ ὅσους πιστέψουν σ᾽ Αὐτόν καί ἐφαρμόσουν στήν ζωή τους τήν διδασκαλία Του. Ἀλλά αὐτή ἡ ἀκακία θά μεταβληθεῖ σέ ἀδυσώπητη ὀργή στήν αἰωνιότητα πού θά στρέφεται ἐναντίον ἐκείνων πού περιφρόνησαν καί ἀρνήθηκαν τήν σωτηρία του ἤ καί πολέμησαν τήν Ἐκκλησία πού εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας.

Τό ἀρνίο εἶναι σύμβολο πραότητας ἀνεξικακίας καί ταπεινώσεως. Ὅμως στήν Ἀποκάλυψη ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης περιγράφει τήν ὀργή τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου, τοῦ Σταυρωθέντος Κυρίου κατά τῆς ἄπιστης καί ἀντίθεης ἀνθρωπότητας. Σ αὐτό τό σύμβολο τῆς ἀκακίας θά συντρίβονται ὅσοι ἀγάπησαν καί ὑπηρέτησαν τήν ματαιότητα τῆς ἁμαρτίας.

«Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα, καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἑλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν· καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλίαρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων, καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· πέσατε ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου, ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;» (Ἀποκαλύψεως στ΄ 12-17).

Μετάφραση: «Εἶδα τότε τό Ἀρνίο ν᾽ ἀνοίγει τήν ἕκτη σφραγίδα. Τότε ἔγινε σεισμός μεγάλος, ὁ ἥλιος ἔγινε μαῦρος σάν πένθιμο ροῦχο, τό φεγγάρι ἔγινε ὁλόκληρο

κόκκινο σάν αἷμα, καί τ᾽ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν στήν γῆ σάν τά ἄγουρα σύκα, πού τά ρίχνει ἡ συκιά ὅταν τήν φυσάει δυνατός ἄνεμος· ὁ οὐρανός ἐξαφανίστηκε ὅπως τυλίγεται μέ μιᾶς ἕνα κυλινδρικό χειρόγραφο, κι ὅλα τά βουνά καί τά νησιά μετακινήθηκαν ἀπό τήν θέση τους. Τότε οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς καί οἱ κυβερνῆτες, οἱ στρατηγοί, οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοί καί ὅλοι, δοῦλοι κι ἐλεύθεροι, κρύφτηκαν στίς σπηλιές καί στά βράχια τῶν βουνῶν καί εἶπαν στά βουνά καί στά βράχια: Πέστε πάνω μας καί κρύψτε μας ἀπ αὐτόν πού κάθεται στόν θρόνο κι ἀπό τήν ὀργή τοῦ Ἀρνίου. Ἔφτασε ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ὀργῆς του· ποιός μπορεῖ νά τήν ἀντέξει;».

Αὐτή ἡ ὀργή Του θά τρομάζει τούς βασιλεῖς τῆς γῆς, τούς μεγιστάνες καί τούς χιλιάρχους, τούς πλουσίους καί τούς ἰσχυρούς καί κάθε δοῦλο καί κάθε ἐλεύθερο θά τούς ἀναγκάσει νά τραποῦν σέ φυγή καί νά ζητήσουν καταφύγιο στά σπήλαια τῆ γῆς καί νά λένε στίς πέτρες

«Πέσατε ἐφ᾽ ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου, ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;» (Ἀποκαλύψεως στ΄ 17).

Μετάφρασι: «Πέστε πάνω μας καί κρύψτε μας ἀπ᾽ αὐτόν πού κάθεται στό θρόνο κι ἀπό τήν ὀργή τοῦ Ἀρνίου. Ἔφτασε ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ὀργῆς του· ποιός μπορεῖ νά τήν ἀντέξει;».

❊❊❊

Γι᾽ αὐτό φροντίστε νά ζήσετε στή ζωή σας καί στήν αἰωνιότητα μέ τόν Σταυρωμένο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

